

El per qué de l'èxit

Observant-ho es nota que per a triomfar en moltes coses de la vida, es necessita anar guiat per l'intel·ligència, però empès per una ferma voluntat. La primera fa veure els obstacles i els aplanar; la voluntat dona la branzida i la que porta a terme el triomf.

L'home de voluntat emprén la cosa amb resolució, la va seguint amb constància, no retrocedeix amb els contratemps, està sempre a la casalta, i quan veu que no's possible obtenir-ho als primers impulsos, té'l do de carregar-se de paciència i de saber esperar.

L'home de voluntat es distingeix de la massa, formiguers de sers sense energia, lleugers en tots els seus actes, que no saben el valor de la perseverança, i que al primer fracàs es declaren vençuts.

Heusaquí un exemple.

Hi ha un noi que és pobre i la seva família no té medis per a encarrilar-lo; queda sense pares quan encara és un jove net, però porta en sos dintres una ambició, la de guanyar diners, la d'ésser alguna cosa, la d'adquirir un lloc en el banquet de la vida. S'ha lograt col·locar en una casa de comerç, sense persona que l'apoiés ni s'interessés per ell. Anys després el seu amo es retirà del negoci, i el noi en quedà el successor. Vol dir que es trobà en el camí d'obtindre una fortuna. Perquè el negoci és important, i l'orfe és jove, actiu, intel·ligent, simpàtic i honrat.

Molts diran una casualitat, una sort, i, no obstant, no és

així. El seu triomf no és una casualitat, no és una sort. El triomf se'l deu a si mateix.

Examinant amb serenitat el fet es veu bé que ha d'atribuir-se a les qualitats i a la manera d'obrar del noi. Sense vacil·lacions va acceptar els càrrecs i molèsties inherents al empleu; en tots els instants no's va distraure del seu objecte i va donar-s'hi amb tot interès, amb tota la seva intel·ligència, amb tota la seva voluntat. Els negocis del seu amo van tenir un ser que hi dedicà tot quant valia, com si fos una cosa pròpia. Va tenir l'acert o va ésser prou hàbil per a saber volguer i per a saber preveure, i mai es donava per cansat, i mai va rebutjar el treball per penós que resultés, ni va refugir cap responsabilitat, ni cap fatu per pesat que resultés.

Lo mateix en la vida pública que en la privada, per damunt de la intel·ligència i dels coneixements hi té que dominar la voluntat, que n'és la reina i senyora de l'èxit, i la que arrencant al home del remat de lo vulgar, el col·loca en el lloc dels distingits, i el posa en el cas d'obtenir benestar, consideració i respecte.

J. VIDAL I JUMBERT.

CARQUINYOLIS DE CALDES

ELABORACIÓ: R. MASCLANS

Dipòsit

A CAN JOAN-Carrer de S. Roc

MORATO

PINTOR - DECORADOR

Papers d'art

Preus econòmics Prim 62 : Granollers

GLOSARI

L'AMOR AL TREBALL.— Diu que l'amor al treball es demostra amb la voluntat i amb la manera de fer les coses.

Desgraciadament, són molts els obrers que, al fer un treball, no pènsen l'importància que representa. Si ells es donguessin compte del que fan, molt poques vegades passarien cassos que resulten perjudiciosos.

Quan un treballa deu pensar l'importància que té, deu dir-se: Si jo, (per exemple es un sastre) faig aquesta americana i no dono importància al meu treball, procurant que no's descusi l'endemà i que al planxar-la no la cremi, serà un treball mal fet que resultarà en perjudici del pròxim. No; dec fer ho bé, procurant posar-hi tot el meu saber, perquè si tothom ho fes malament, el dia que jo tindria de comprar un capell o unes sabates, em trobaria igual que el que portés l'americana feta meua.

El treballar és una cosa de consciència; deu procurar pensar-se que els uns fem lo dels altres i per lo tant tenim de procurar no enganyar-nos el uns als altres. Jamai tenim que fer com aquelles cigarreres que, dintre les magnífiques bombes de trenta cèntims, a lo millor hi posen, o l'espina d'una arengada o un manyoc de drap, no pensant que aquell cigar potser serà fumat per el seu propi espós.

CIRAN.

Llegint la premsa

De Madrid

L'orgue del Govern, sots el títol de «Las maniobras prohibidas», diu lo següent:

«No debe escandalizar a los liberales que el Gobierno haya prohibido la proyectada, pero no solicitada manifestación, frente al monumento recién erigido a Ramón y Cajal, si recuerdan que hace pocos días, el 13 del corriente, toda la prensa publicó un telegrama de París, que decía así: «Manifestación prohibida. — París, 13. — La Prefectura de Policía ha prohibido una manifestación organizada para mañana por los funcionarios públicos afiliados al partido unitario.»

¡Qué contrario es el españolísimo sabio a que se le haga juguetes de estas maniobras!»